

31 ianuarie 1992

Stimate și prețuite domnule Iosif H. Andronic,

Redacția "României literare" s-a mutat, acum câteva zile, de la Casa Presei la Casa Scriitorilor, în Calea Victoriei nr. 133. Cu acest prilej s-au rupt și aruncat sute și sute de hîrtii din arhiva redacțională. Colegii ce au efectuat operația mi-au adus câteva plicuri ce-mi erau adresate, uitate în vreun sertar, Dumnezeu mai știe din ce pricină. Printre ele se afla și o scrisoare a dumatăle, datată 5 martie 1991!

Sînt dezolat și te rog să primești scuzele mele. Nici respectul meu pentru dumneata, nici obișnuințele mele de-o viață n-ar fi justificat o întîrziere a răspunsului - cu atît mai puțin mușenia adresantului.

Mă grăbesc a-ți mulțumi pentru observații și completări la editorialul meu despre caricatură - îndreptățite. Acest editorial s-a născut la rugămintea directorului, care, publicînd într-un număr de revistă, ca ilustrație, numai caricaturi, mi-a propus să fac un articol la pagina I-a (60 de rînduri!) "despre" caricatură. Nu un istoric, nu o trecere în revistă, nu un expozeu științific, ci ceea ce se numește în presă "o punere în temă".

Nici motivația, nici natura revistei, nici spațiul nu permitau dezvoltări sau considerații specioase.

Evident, nu-mi sînt străine numele, revistele pe care le invoci dumneata (am participat ca elev, la Iași, la prima expoziție de caricatură a lui Ion Sava, prima mea carte a fost ilustrată de Gopo, am înființat cel dintîi salon de grafică satirică - în 1945 - pe lîngă revista "Pițigoiul", și, pe urmă, pentru tineret (la Costinești - care dăinuie de opt ani) etc. Nu-i uit pe B'Arg,

Ise~~e~~, Sirat~~o~~ (la "Furnica") și pe niciunul din cei numiți de dumneata. Dar n-am conceput acel articol ca pe un pomelnic; el s-a vrut doar o semnalare tematică, fatal fragmentară și lacunară sub alte raporturi.

Cineva va face, probabil, o istorie. Sau o antologie. Ar merita. Deocamdată, Asociația Umoriștilor Români, căreia îi sînt președinte, acordă, anual, și premii pentru caricatură.

Cartea despre Sava a apărut acum cîțiva ani. E excelentă; completă. A îngrijit ediția Virgil Petrovici. Se numește Teatralitatea teatrului și a fost publicată în colecția "Thalia" a editurii "Eminescu". Sînt reproduse (și comentate) și măștile din Macbeth.

De ce nu sînt și azi caricaturiști acizi, politici, omniprezenți, ca altădată? Sînt - într-o măsură - în revistele de umor. Dar, firește: unde-s zăpezile de altădată?

Vă doresc multă sănătate și bucurii.

Valentin Silvestru